

בעזה"י

קונטרס

אמירה נעימה

דברי תורה

שנשמעו מאת

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת קודש

פרשת בלק

תשפ"ד לפ"ק

יצא לאור ע"י

מכון מל אורות

להוצאת ספרי רבוה"ק מסקאליע

שנת תשפ"ה לפ"ק

קונטרס זו וכל ספרי רבותינו הק'
ניתן להשיג

בבית המדרש בית יצחק סקאליע
1335 - 48th Street
Brooklyn, New York, 11219

(718) 686 - 0543

בעזחי"ת

שבת קודש פרשת בלק

תשפ"ד לפ"ק

מחנה סקאליע, סאוט פאלסבערג יצ"ו
סעודה שלישית

ובכן עלה לתורה, ואמר ברכו את ה'
המבורך, ובירך הברכות על התורה.
וכאשר התחיל אא"ז הבעש"ט לקרוא
פסוקי התוכחה, בכל פסוק שקרא
נתרפא עוד מחלה או מכאוב של המאור
עינים, עד שבגמר הקריאה נשאר בריא
ושלם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו,
ונהפכו הכללות לברכות.

ועל דרך זה חיבר אא"ז זצוק"ל ספר ברכת
ישורון, לבאר איך ששני התוכחות של
בחקתי וכי תבוא, הם כולם ברכה, כי אצל
בני ישראל הכל ברכה.

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל
בישראל ה' אלקיו עמו

ותרועת מלך בו. איתא בספה"ק
קדושת לוי וזל"ק, פירוש לא הביט און
ביעקב ולא ראה עמל בישראל, כשבאין
למעלה עבירות ישראל חס ושלום,
השי"ת אינו מביט בהם, דאינו רוצה כלל

אצל בני ישראל הכל ברכה. וגם
הקלות שרצה בלעם לקלל את
ישראל נהפכו לברכה.

וסיפר אא"ז זצוק"ל שהרה"ק בעל מאור
עינים זצוק"ל היה אברך כחוש ויודע
מכאוב. המאור עינים רצה להכיר אא"ז
הבעש"ט זצוק"ל, ובכן נסע לשבות
שבת קודש בצל קדשו של הבעש"ט.

השבת ההיא היתה שבת שקוראים בה
התוכחה, והגם שלא גילה המאור עינים
שמו לאף אחד, קראו אא"ז הבעש"ט
בשמו ושם אביו, לעלות להתורה
להקריאה של התוכחה.

המאור עינים לא היה יכול לסרב ובכן
עלה, אבל חשב בדעתו מה יהיה עתה, הרי
הוא אברך חולה מכף רגל ועד ראש,
ועכשיו גם יקרא הבעש"ט הק' עליו
התוכחה, ובודאי יתרבו כאביו וחוליו.

שיבואו עבירות ישראל לפניו, עכל"ק.

ועל כן אין להעניש על העבירות, כיון שנעשו באופן של רוח שטות.

ויש לבאר הדברים יותר על פי מה שהיא אא"ז זצוק"ל אומר בשם ספה"ק זרע יצחק (אבות פ"ד מי"א), על הפסוק (עמוס ב' ד') על שלשה פשעי יהודה ועל ארבעה לא אשיבנו, דכשעולה מקטרג למעלה, ומתיצב לפני הקב"ה, הוא יתברך פונה לצד השני. כשעולה מקטרג שני, הקב"ה פונה לצד השלישי, וכשעולה מקטרג שלישי, הקב"ה פונה לצד הרביעי, אמנם כשעולה מקטרג לצד הרביעי, כבר אין להקב"ה צד לפנות אליה כביכול, כי יש מקטרגים מכל הצדדים ועל כן ועל ארבעה לא אשיבנו.

הקדושת לוי ממשיך לבאר הפסוק וזל"ק, ה' אלקיו עמו, פירוש מה שאין כן כשבאין זכויות שלהם למעלה, מחבר עצמו בהם, זהו ה' אלקיו עמו, שמיד מחבר עצמו בישראל ובזכויות שלהם.

ויש לפרש לא הביט און ביעקב, שהקב"ה אינו חפץ לראות בעבירות בני ישראל, ובכן הוא יתברך פונה לצד אחר שלא לראותם. ועוד יותר, שהקב"ה עושה שישאר צד רביעי פתוח, שלעולם לא יצטרך לראות המקטרג.

[ובכלל דברי קדשו הוא שהקב"ה מחבר עצמו לישראל, הוא מה דאיתא בספה"ק תניא (פרק ב') שנשמת ישראל היא חלק אלוך ממעל ממש, ובשאר ספרים לא הזכירו התיבה 'ממש'. ועד כדי כך הקב"ה מחבר עצמו בישראל.]

ובאופן אחר יש לומר על פי דאיתא בספרים, דאמרו חז"ל (סוטה ג.) אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, ושוטה פטור מן המצות,

ותרעת מלך בו, פירוש שזה בחינות תרועה, שנחלק לשנים, שלא להביט בעבירות, ולחבר בזכויות ישראל, דתרועה הוא לשון נחלק, מלשון רועה התרועעה

ומעטי את עצמך וכו', חזייה דלא קא מיתבא דעתה אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח.

הרי שמתחלה היו חמה ולבנה שוים, והקב"ה עשה התחלקות בין חמה ולבנה. והחמה כנגד אומות העולם שמונים לחמה, והלבנה כנגד כנסת ישראל שמונים ללבנה (סוכה כט.), וגם בזה מקיים הקב"ה ותרועת מלך 'בו', הגם שיש התחלקות, הקב"ה רוצה לראות ולדבק בכנסת ישראל, ובחלק הזכיות שבהם, והבן.

ויש להוסיף על פי מה דאיתא בספה"ק ליקוטי מוהר"ן (סי' י') שבמה הקב"ה הביאו עלי כפרה שמיעטתי הירח, כביכול הקב"ה שב בתשובה על שמיעט הירח, וזהו שורש כח התשובה של בני ישראל. ובכלל זה הוא שהקב"ה מתחרט על בריאת היצר הרע, ואמר אשר הרעותי, אני הוא שבראתי יצר הרע (ברכות לב.).

ונמצא שמזה ההתחלקות של חמה ולבנה יצא לימוד זכות של בני ישראל, שהקב"ה אמר שהוא יתברך הרע לנו בבריאת היצר הרע, וכביכול מתחרט על

הארץ (ישעיה כ"ד י"ט), שפירושו שנחלק ונשבר לשנים, שלא להביט בעבירות, ולחבר בזכיות ישראל, זהו ותרועת מלך בו, בחינת תרועה נוהג הקדוש ברוך הוא עם ישראל, להסתכל בזכיות שלהם ושלא להסתכל בעבירות, עכל"ק.

הרי שענין התרועה מורה שיש שתי דברים. והקב"ה עושה התחלקות כביכול, שבדבר אחד מביט ובדבר אחד אינו מביט. שמצד אחד יש מדת הדין, ומצד השני יש זכות, ואין הקב"ה מביט על החלק של עבירות, כי אם על החלק של זכות.

והגם דבמעשה בראשית כתיב (בראשית א' ה') ויהי ערב ויהי בוקר, ואמרו חז"ל (שבת עז:) כבריינו של עולם דברישא חשוכא והדר נהורא, ואם כן מסתבר שהקב"ה יביט על החשוכא שהוא בריאש, ולא על הנהורא. אפילו הכי אין הקב"ה מביט על הדין, אלא מביט על החסד.

ואיתא בגמרא (חולין ס:), שבשעת בריאת העולם אמרה ירח לפני הקב"ה, רבונו של עולם, אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אמר לה לכי

וברברי קדשו יש גילוי נפלא על כחם של התמידים, שעל ידי הכפרה של תמידים, לא רק שנתכפר להם עונותיהם, אלא נחשב שאין להם עבירות כלל, והקב"ה מחובר תמיד לישראל.

ובזה יש להבין מה דאיתא בגמרא (סוטה מט:) כשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה, היה הורקנוס מבחוץ ואריסטובולוס מבפנים, בכל יום ויום היו משלשלין דינרים בקופה ומעלין להן תמידים, היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יונית לעז להם בחכמת יונית, אמר להן כל זמן שעוסקים בעבודה אין נמסרין בידכם, למחר שלשלו להם דינרים בקופה, והעלו להם דבר אחר וכו', נודעוהו ארץ ישראל ארבע מאות פרסה.

וגורל רשעותו של אותו זקן, כי, בכח התמיד הקב"ה תמיד דבוק בישראל, בבחינת תקיעה, ולא בבחינת תרועה, שהוא יתברך יצטרך להסיר מבטו מהעונות, כי הם מתכפרים לגמרי, ובעצתו הרשעה ביקש לבטל אותו דביקות הקב"ה מבני ישראל רח"ל.

וכיון שהתקיעה ראשונה היא בזמן

בריאת היצר הרע, ושפיר נאמר ותרועת מלך בו, שקב"ה חפץ לידבק בבני ישראל, והבן.

ובל סדר דברי ימי בני ישראל
מרומז בסדר תקיעת שופר של תקיעה תרועה תקיעה, כמו שממשיך הקדושת לוי לבאר וזל"ק, ואבאר לך שזהו ענין תקיעה תרועה תקיעה. דתקיעה הוא לשון חיבור, דאותיות תקיע"ה היא תק"ע י"ה, כביכול הוא מחבר עצמו לישראל, וזה בזמן שבית המקדש היה קיים שהשם יתברך היה מחובר תמיד בישראל, דתמידין היו מכפרים על ישראל (במדב"ר כ"א כ"א).

ותרועה הוא נגד הגלות, שנתערבו בגוים, אז הוא תרועה, שהשי"ת מחלק שלא להסתכל בעבירות בגלות ולהסתכל בזכיות.

ואחר כך תקיעה, נגד בנין העתיד שיהיה במהרה בימינו אמן, שיבער רוח הטומאה מן הארץ, ולא יצטרך לחלק שלא להסתכל בעבירות, שלא יהיה עבירות כלל, רק תקיעה - התחברות השם יתברך בישראל, עכל"ק.

הבית, כשהיו שני תמידים המכפרים, והתרועה הוא בזמן הגלות, והתקיעה אחרונה תהיה בגאולה שלימה, שאז יעביר הקב"ה רוח הטומאה מן הארץ, ולא יהיו עבירות כלל. ועל כן תקיעה אחרונה, אלא היא תקיעה גדולה, כי היא התקיעה של לעתיד לבוא, שאז לא יהיו עבירות כלל, והבן.

יוצא לנו שהתרועה מורה על מצב בני ישראל בגלות, שאפילו הכי הקב"ה דבוק בבני ישראל.

והנה, כשרוצים לירד לעומדו של איזה ענין, תמיד ללשונו הזהב של הרמב"ם שמאיר עינינו בכל עת, ובלעדי הרמב"ם לא מצאנו ידינו ורגלינו בבית המדרש.

כתב הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ג ה"ד) לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב, חטא חטא אחד הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה וגרם לו השחתה, עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה, שנאמר וצדיק יסוד עולם,

זה שצדק הכריע את כל העולם לזכות והצילו, ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצות מראש השנה ועד יום הכפורים.

ויש לדייק בלשון הרמב"ם, שיש חילוק בין מה שכתב בנוגע למי שעשה עבירה אחת, לבין מה שכתב בנוגע לצדיק שעשה מצוה אחת. דהנה בנוגע לעבירה, כתב 'וגרם לו השחתה', הזכיר ההשחתה רק בנוגע לעצמו, ולא לכל העולם כולו, וגם לא כתב מהו הגדר של ההשחתה, כי יכולה להיות השחתה על עשב אחת, או השחתה על חצי העולם.

אמנם כשמדבר הצדיק שעשה מצוה אחת, כתב שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה, שנאמר וצדיק יסוד עולם. ש'גרם לו ולהם תשועה והצלה'.

ובמה שהביא הפסוק וצדיק יסוד עולם, הכוונה שבזה יסד כל העולם, ואינו רק הצלה היפוך השחתה בלי הגדרה, שיכולה להיות הצלה קטנה או גדולה, אלא מבואר היטב, שההצלה הוא לכל העולם כולו, שיש יסוד לכל העולם כולו.

והוא על דרך דאיתא בגמרא (מכות כד.),
בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק
באמונתו יחיה, היינו שיסוד כל העולם
כולו הוא הצדיק. וכיון שכן, בשרשע לא
מפורש מהו ההשחתה, אבל כשהצדיק
עושה מצוה אחת מפורש שהוא מטה
עצמו וכל העולם כולו לכף זכות.

וזהו בחינת תרועה שהוא התחלקות,
שהקב"ה מביט על הזכות של הצדיק
שמכריע את כל העולם כולו לכף זכות,
ולא על חומר החוב של הרשע.

במדבר נסעו בני ישראל מ"ב
מסעות שכנגד מ"ב
אותיות של שם מ"ב המרמוז בראשי
תיבות אנא בכח וכו'. ועל ידי המ"ב
מסעות העלו ניצוצות מתוך הקליפות.

ועל דרך זה ממשיך הקדושת לוי וזל"ק,
ויבואר בטוב טעם להבין, שבפרשת
בהעלותך (במדבר י' ה'-ז') כתיב, שצוה
השית, למשה בנסוע המחנות יתקעו
תרועה, ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא
תריעו, כי כשמקהיל כל ישראל הוא
השראת השכינה, כמאמר חכמינו ז"ל (ב"ר
ע"ד י"ז) אין השכינה שורה על ישראל

בפחות מס' רבוא, והוא תקיעה, שהשי"ת
מחבר בישראל, לכן היה תקיעה.

אמנם בנסוע המחנות ממקום למקום
היה תרועה, דידוע מה שכתב האריז"ל
(ליקוטי תורה, שמיני) נסיעות ישראל במדבר
להגביה ולהעלות נצוצות, עיי"ש.

והיות כשמגביה הניצוץ גם כשהניצוץ
ההוא עד עכשיו לא טוב, עשה יש לו
עלייה, שמכאן ולהלאה עובד ה',
והשי"ת מחלק שלא להסתכל בעבירות
שעשה עד עתה, ובזכות שיעשה מכאן
ולהבא יסתכל, דאם היה השי"ת מסתכל
בעבירות שעשה עד עתה הניצוץ לא
היה באפשרי שיהיה לו עלייה.

גלל כן בנסוע המחנות היה תרועה, שהיה
מרמוז שעל ידי נסיעה יגביה נצוצות
ויתעלו, שהוא ענין תרועה, שהשי"ת חלק
שלא יסתכל בעבירות שעשה הניצוץ עד
עתה, ולהסתכל בזכיות שיעשה מכאן
ולהלאה אחר העלייה, שתרועה הוא דבר
המחלק לשניים, עכל"ק.

ומדברי קדשו למדנו, עד היכן מגיע ענין
ההתחלקות, שכאשר מעלים ניצוץ,

ויסוד זה של העלאת ניצוצות בכל מקום שאיש ישראל עובר, גילה האריז"ל, ועד להאריז"ל לא היה ידוע כל כך, המושג של ניצוצי קדושתם והעלתם.

ועל דרך זה, הוא מגורינו במקום הזה בימי הקיץ, דכיון שמן השמים נסתבב שנהיה פה, מקום שלא היו אנשים כשרים להרבה שנים, בודאי שיש כאן הרבה ניצוצי קדושה שיש לנו להעלות, על ידי שמתפללים ולומדים תורה ועובדים להשי"ת כאן בקדושה ובטהרה.

והשי"ת יעזור, שיתקבלו לרחמים ולרצון הקינות שלנו, והצער שאנו מצטערים על חורבן בית המקדש, כי אין לנו השגה כלל איזה עולם היה, כשהיה בית המקדש, אשר הוא תכלית כל הבריאה כולה, שהקב"ה אמר עשה לי קיטון קטן שאדור אצלם (שמו"ר ל"ג א'), ואז זכינו להיות עם השכינה ועם הכלה.

והשי"ת יעזור, שכבר נזכה לבנין בית המקדש השלישי, השלם זה הבנין, ובא לציון גואל במהרה בימינו, אמן.

והוא הדין כששבים בתשובה, הקב"ה כביכול מחלק את ההבטה שלו, ומביט רק על הניצוץ לאחר העלייה, ועל האדם לאחר ששב בתשובה.

ודבר חידוש כעין זה כותב אא"ז בספה"ק שיח אליעזר (נח) דהנה, יש היה הוה ויהיה, וכשרוצה אדם לשוב בתשובה, לא יסתכל על ההוה וההיה, אלא יביט על היהיה, מה שעתיד לעשות מצות ומעשים טובים. כייגיע זמן שיתקן העבר, אבל כשבא לשוב בתשובה, יש לו להסיח דעתו מההיה וההוה, ולהביט על על העתיד.

וכן כתוב כאן, שכדי שתהיה להניצוץ עלייה, הקב"ה אינו מסתכל על העבירות שעשה, כי אם כן לא יהיה לה עלייה, אלא הקב"ה מסתכל על המצות שעתיד לעשות, והבן.

והואיל והזכרנו האי צדיק, אא"ז השיח אליעזר, נספר בשבחו, שהרבה נושעים על ציון קדשו, שהוא בתוך התחום לעיר מגורינו, בארא פארק.

תוכן קצר

סעודה שלישית

ד"ה אצל, הבעש"ט הק', וכן רבינו זצוק"ל הפכו כל הקללות לברכות.

ד"ה לא, הקב"ה כביכול פונה לצדק אחר שלא לראות המקטרג.

ד"ה באופן, אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, וזהו לימוד זכות, כי שוטה פטור מן המצוות.

ד"ה הקדושת, אצל הקב"ה יש בחינת התחלקות, שמסתכל על הטוב של בני ישראל ולא על הרעה. וזהו בכח שמיטע הלבנה בשעת בריאת העולם.

ד"ה וכל, תקיעה תרועה ותקיעה, מורים על דברי בני ישראל.

ד"ה יוצא, זכותו של הצדיק מקיים כל העולם כולו, אבל רשעות הרע אינה גורמת חורבן לכל העולם כולו.

ד"ה במדבר, העלאת ניצוצות, בכח שהקב"ה מסתכל על הטוב שעתידים לעשות, ולא על הרעה שכבר עשו.

נפלאות מתורתך

כל האומר שמועה מפי אומרה, יהא רואה בעל השמועה כאלו הוא עומד

[ירושלמי שבת פ"א ה"ב]

כנגדו:

נראה לי בעז"ה התועלת בזה, על פי מה דאיתא במשנה (אבות פ"ב מ"ג) שנים שיושבין ויש ביניהם דברי תורה, שכינה שרויה ביניהם, שנאמר (מלאכי ג' ט"ז), אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו.

הענין שדוקא שנים שיושבים ויש ביניהם דברי תורה, הוא על פי מה דאיתא בגמרא (ברכות סג:) עשו כתות כתות ועסקו בתורה, לפי שאין התורה נקנית אלא בחבורה, כדרכי יוסי ברבי חנינא, דאמר רבי יוסי ברבי חנינא מאי דכתיב חרב אל הבדים ונאלו, חרב על שונאיהם של תלמידי חכמים שיושבים בד בבד ועוסקים בתורה, ולא עוד אלא שמטפשים וכו'.

וטעם הדבר, דכשעוסקים בתורה בחבורה, זה מקשה וזה מפרק, עד שמגיעים לאמיתת הדברים, אבל כשאחד לומד לבדו, יכול לבוא לידי טעות, ואין מי שיתקנו, ועל כן הוא מטפש רח"ל.

ועל כן דוקא שניהם שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שרויה ביניהם, ודבריהם נכתבים בספר הזכרון, כיון שדבריהם מבוררים, על ידי המשא ומתן בין שני החברות.

וכאן חידש לן הירושלמי חידוש נפלא, שהאומר דבר שמועה מפי אומרה יראה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו, לשון מנגד, שכשזכה לראות בעל השמועה עומד, יכול הבעל השמועה עצמו להיות זה שמנגד אותו בלימודו להקשות ולפרק וליישר אותו להעמידו על האמת, וגם כשלומד בעצמו, יהיה לו התועלת של הלומד בחבורה, כי בעל השמועה שרואה כנגד הוא שיישר דעתו, להבטיח שיכוון לאמיתה של תורה.

נפלאות מתורתך

אז ירננו כל עצי יער:

[תהלים צ"ו י"ב]

הנה, כל יהודי כשר ירא שמים, שמחבר ספר ומשתדל להגיע לאמיתו של תורה כפי השגתו, יש לו חידוש מיוחד בספרו, מה שלא נמצא בשום ספר אחר.

והגם שלפעמים נראים החידושים דסתרי אהדדי, לעתיד לבוא בביאת משיח צדקינו, יתגלה איך שכולם אמיתיים, ואלו ואלו דברי אלקים חיים.

ובזמנינו כותבים ומדפיסים ספרים על נייר שנעשה מעצים.

וזה רמז הפסוק, אז, לשון עתיד היינו לעתיד לבוא, ירננו כל עצי היער, כל העצים שנעשו מהם הספרים ישמחו גם יחד, כי אז יתגלה איך שאלו ואלו דברי אלקים חיים, וכל הספר עם החידוש המיוחד שלו הוא אמת, והבן.

דוֹלָה וּמַשְׁקָה

פניני אמירה נעימה ב'יודיש'

לא הָבִיט אָוֶן בִּיעֶקֶב וְלֹא רָאָה עֲמֹל בְּיִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקָיו עֲמוֹ וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ:

דער אייבערשטער קוקט נישט אויף די עבירות פון יודישע קינדער, ווייל דער אייבערשטער איז מיט זיי, און דער קעניגס [דער באשעפערס] ווילונג איז אין זיי.

די **הייליגע ספר קדושת לוי** טייטשט די ווערטער וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ, אז דער אייבערשטער פירט זיך מיט יודישע קינדער, אזוי ווי די קול פון א תרועה ביים שופר בלאזן.

און ער גיבט צו פארשטיין. א תקיעה איז איין לאנגע קול, אבער א תרועה, איז א קול וואס איז צוטיילט אויף שטיקלעך.

ווען דער אייבערשטער קוקט אויף יודישע קינדער, צוטיילט ער זיי אויף שטיקלעך, און ער קוקט אויף די גוטע שטיקלעך, אבער אויף די שלעכטע שטיקלעך קוקט ער בכלל נישט.

דאס זאגט די פסוק, אז דער אייבערשטער זעט נישט קיין שלעכט ביי יודישע קינדער, ווייל 'תִּרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ', ער קוקט זיי אן ווי די קול פון א תרועה, און צוטיילט זיי אויף שטיקלעך, און קוקט נאר אויף די גוטע שטיקלעך, די מצוות און מעשים טובים וואס זיין טוהן, און נישט אויף די שלעכטע חלקים.

[סעודה שלישית]

ארויספארן אויף די בערג אין די זוממער טעג:

די **הייליגע אריז"ל**, גיבט צו פארשטיין די טעם וואס יודישע קינדער האבן געדארפט ארומוואנדערן אין די מדבר פאר 40 יאר, און מיטמאכן 42 מסעות, פאר זיי זענען אריין אין ארץ ישראל.

אין די גאנצע וועלט, זענען דא פארהאן הייליגע געטליכע פינקן, וואס הייסן 'ניצוצי קדושה'. די פינקן וואלגערן זיך צווישן די קליפות און סטרא

דוֹלָה וּמִשְׁקָח

אחרא, און ווארטן אז א יודיש קינד זאל אדורכגיין דארט ווי זיי זענען, און מאכן א ברכה, אדער דאווענען א תפלה אדער טוהן א מצוה אין די פלאץ ווי די פינק איז, און דורך דעם גייט די פינק ארויס פון איהר גלות, און קומט צוריק צו די קדושה.

די מדבר איז געוועהן פול מיט אזעלכע הייליגע פינקן, און דורך דעם וואס יודישע קינדער האב אפגעראכטן די אלע נסיעות אין די מדבר, האבן זיי ארויסגענומען אסאך ניצוצי קדושה פון די קליפות.

אזוי אויך, ווען יודישע קינדער פארן אויף די בערג אין די זוממער טעג, איז ווערט דאס אוודאי געפירט פון הימעל מיט א טעם, אז עס זענען פיל ניצוצי קדושה וואס מ'דארף אויפהייבן אין די פלעצער. און דורך דעם וואס מ'לערט און מ'דאווענט און מ'פירט זיך בקדושה וטהרה אין די פלעצער אין די זוממער וואכן, ווערן די הייליגע ניצוצות ארויסגענומען פון די קליפה.

[סעודה שלישית]

